

Liever hij dan ik. De dag dat ik mezelf in een legpuzzel stortte, was de dag dat ik mezelf zou opgeven voor een enkel reisje naar de bodem van de Atlantische Oceaan. Zelfs de woordzoeker achter in de krant was nog betere optie. 'Evert, we hebben je hulp nodig. Je zoon heeft vanavond een date en wij weten dus niet wat we hem aan moeten doen. Weet jij niet iets?'

Vader keek mij aan, eerst erg afwachtend, wat gedramatiseerd werd door zijn leesbril. Uiteindelijk verscheen er een beetje trots in zijn ogen. 'Onbegrijpelijk waarom je zulke dingen niet met je oude man deelt, David. Heb toch eens vertrouwen dat ik het je moeder niet zal doorvertellen. Als die hierachter komt, dan zijn de rapen pas echt gaar en dat weet je dondersgoed.'

Pap had gelijk; moeder zou dit nooit laten gaan. Hoe vaak had ik al niet aan moeten horen dat, in het laatste jaar van de basisschool, Cindy, van twee straten verderop, had gezegd dat ik de liefste jongen van de school was. Laat staan hoe ze zou reageren als ze wist dat ik vanavond had afgesproken met een meid die minstens twintig keer zo aantrekkelijk was dan Cindy. Sorry Cindy. 'Sorry vader, maar had u iets in gedachten? Zal ik gaan voor een overhemd? Of toch iets minder serieus? Gewoon een T-shirt en een korte broek of iets dergelijks?'

Vader keek me aan met een uiterst kalme blik, gevolgd door het afzetten van zijn leesbril. Hoewel hij nog niet heel oud was, leek hij soms alle wijsheid van de wereld in die kalme blauwe ogen verzameld te hebben. Zijn mondhoek verraadde al dat hij genoot van de paniek van zijn zoon. Prachtig toch dat de volgende generatie stappen zette in de richting van volwassenheid. 'Ik weet wel iets,' zei hij. Hij pakte me bij mijn schouder, omhelsde me en klopte op mijn rug. 'Komt allemaal goed, knul. Cindy zei ooit eens dat jij de liefste jongen was van de school!'

Bob en hij kwamen niet meer bij van het lachen.

Telefoon, check. Portemonnee, check. Luchtje, check. Ik bleef continu mijn binnenzakken voelen of ik nog alles bij me had. Bob nam me dan ook regelmatig in de maling. Hij noemde me een "spast".

'Als je zo doet tijdens jullie date, dan denk ik dat we vanavond nog tijd hebben om te gamen. Waar heb je zin in, pizza of burgers?' Geïrriteerd duwde ik Bob aan de kant. 'Relax man, wat is het ergste wat er kan gebeuren? Een afwijzing is echt niet zo erg hoor. Vorige maand had Becky mij nog afgewezen en ik ben toch ook niet gestorven?'

Toch kon ik Bob niet uitleggen hoe speciaal deze meid was. Zij was anders dan Becky, Sien, Cindy. Het witte overhemd van mijn vader begon te jeuken in mijn nek, de knopen rond mijn pols waren veel te strak, terwijl er rond mijn middel genoeg ruimte was. De nette schoenen, die ik de vorige keer aan had bij

de begrafenis van oom Frits, zaten een stuk minder fijn dan mijn sneakers. Mijn handen begonnen ook al te zweten als ik aan haar dacht. 'Wat nou als ik haar onderkots als ze tegenover me zit? Dan- dan- dan ben ik klaar! Dan weet iedereen boven de rivieren dat ik een kneus ben! Dan ga ik gewoon thuis mijn school afmaken en dan werk ik wel als conciërge op een basisschool ofzo, dit kan e-'

Bob gaf me een stoot tegen mijn schouder. Toen ik hem aankeek, snapte ik de intentie, maar toch had hij mij net iets te hard geslagen.

Daar stond ik dan, met een kloppende schouder en een zwaar bonzend hart op de stoep van *La Vérité*, de meest chique tent die ik kon bedenken in een radius van vijf kilometer. Bob zei dat zijn ouders hier ook hun eerste date hadden gehad, wat zowel veel als weinig hoop gaf. Ik bedoel, het was een succes, tot ze uit elkaar gingen.

'Je bent weer te veel aan het nadenken, David. Alles komt goed.' Bob, mijn rots in de branding, verliet het podium. Met een laatste handdruk keerde hij terug naar de fietsenstalling, op weg naar een hopelijk eenzame avond achter zijn spelcomputer. Hij had gelijk, het zou goed komen, alles kwam goed.

Het idyllische beeld wat ik voor vanavond had van *La Vérité* verdween al snel als sneeuw voor de zon. De verlichting was goedkoop en koud, het behang was geel uitgeslagen van de rook, de muziek stond net iets te hard en de algemene sfeer was niet al te best. Ik zou willen dat ik een schildpad was, dan kon ik mezelf nu nog terugtrekken. Nadat ik naar mijn tafel gewezen was, kon ik niet stoppen met malen. Kon ik nog terug? Had ik niet beter een film kunnen kiezen? Wat nou als ze me nu toch lelijk vond? Kwam ze überhaupt? De zenuwpees in mij werd weer wakker. Vanaf die dag liet ik de bijnaam "het IJskonijn" achter me.

Plotseling kwam er een stop aan het malen, in de gedachtentrein die voorbij raasde werd abrupt aan de noodrem getrokken. Ze kwam binnen. Alles stond eventjes stil. De TL-buizen knipperden niet, de cd-speler was de mond gesnoerd. Zelfs het stelletje aan tafel drie hield op met schreeuwen naar elkaar. *La Vérité* opende het podium voor een beeldschone meid. Zij kreeg haar onverstoorde aandacht en ook de mijne. Er zat zoveel zelfvertrouwen in haar loopje. Haar haren waren deels opgestoken, waardoor haar hals prachtig in beeld was. Haar lippen, wonderlijk geaccentueerd door haar make-up, keken me dreigend aan. Haar jurk, in dezelfde bloedrode kleur als haar lippen, had duidelijke vormen en vouwen, klevend aan haar lichaam. Ik vloog bijna mijn stoel uit; ik had geen meisje tegenover me, een vrouw kwam naar mij toe.

Voordat ik op kon staan om haar stoel naar achter te schuiven, had ze al oog-contact gemaakt. Ze wist op dat moment al dat ik verloren was, vanavond ging ik met haar ritme mee. Haar hand reikte uit naar de mijne. Voordat ik het gebaar kon beantwoorden, veegde ik nog snel wat zweet af aan mijn broek. Tijdens het schudden van mijn hand kwam daardoor een gniffel naar boven bij haar. Gelukkig, dacht ik, ik had haar tenminste aan het lachen gekregen.

‘David, neem ik aan? Zoiets hoorde ik de eigenaar de vorige keer schreeuwen.’ Ze was echt in haar element. Ze speelde met me alsof ik het avondeten was voor een hongerige tijgerin zoals zij, wetende dat ik met plakband aan elkaar hing van de stress.

‘J-Ja... Vinnie was nogal vocaal tijdens mijn ontslag. Sorry daarvoor.’ Volgens mij hoorde ik mijn stem zo’n vijf keer overslaan in dat kleine aantal woordjes, maar dit was het enige wat ik er uit kon krijgen. De bloedrode lippen toonde genegenheid; de tijgerin kende medelijden. ‘Ik zal maar niet te veel rook opwerpen, ik zie dat je best wel zenuwachtig bent.’

Voordat ik kon reageren, spraken haar ogen tot mij. Het is niet erg, het is oké.

‘Elizabeth. Elizabeth Toussaint.’ Eindelijk had ik mijn antwoord.

‘Dat klinkt vele malen mooier dan Niet-Chantal. Hoor ik daar ook een Franse uitspraak?’

Ik weet niet wat er over me heen kwam, maar het zal ongetwijfeld aan haar hebben gelegen. Ze liet me toe, ze gaf me een opening. Hoe later het werd, hoe soepeler het gesprek ging lopen. Verhalen bleven komen, blikken werden uitgewisseld en gevoelens kregen vorm. Er zal vast wel ergens een bord eten voorbij zijn gekomen, maar dat had ik allemaal niet geregistreerd. Alleen zij was niet aan mij ontgaan.